

det ærede Medlem og maaskee Flere med ham deri vilde kunne finde en væsentlig Beroligelse, skal jeg ganske vist lade det være mig magtpaaliggende at skaffe en saadan Beroligelse tilveie.

Bloug: Derfor skal jeg takke den høitærede Minister. Jeg er ganske enig med ham i, at der vistnok ikke vil behøves mere end en Revision af de tidligere Maalinger. — Hvad det andet Spørgsmaal, det om Jernbaneanlægget, angaaer, saa er det jo ganske vist tvivlsomt, hvad der vil være dyrest. Jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at Jernbanen altid med Hensyn til Færdslen fra Vestkysten til Derne strax vil give nogen, om end kun en ringe, Indtægt, og at Havnen paa den anden Side neppe heller vil give nogen synderlig Indtægt, førend Jernbanen er anlagt. Det er, som sagt, overmaade vanstelig at afgjøre, hvad der vil være det Dyreste. Jeg troer imidlertid, at det vil være heldigst at tage fat paa begge Dele paa een Gang, thi selv en ufuldstændigt fuldført Jernbane vil dog ganske sikkert være af nogen Nytte for Havnen, og den høitærede Minister mener jo selv, at først i det Dieblis, da Havnen er der, vil Jernbanen begynde at give nogen Indtægt.

Melchior: Jeg skal indrømme den høitærede Minister, at det er høist sandsynligt, at der ikke kan vælges noget bedre Punkt paa Sjællands Vestkyst til Anlægget af en Havn, og, naar det var positivt givet, at vi skulle have en Havn paa Vestkysten, saa vilde jeg derfor være enig i, at man maatte anvende den foreslaaede Beføstning derpaa; men for mig staaer det som aldeles klart, at der ikke er en fuldkommen Nødvendighed derfor. Man kan jo dog virkelig ikke forudsætte en evigt vedvarende Krigstilstand, og man kan ikke anlægge Havne under en saadan Forudsætning. Under almindelige Forhold vil der imidlertid ikke være tabt Væsentligt for Landets Industri eller for Studesopbrætterne derved, at Studene komme til at

gaae nogle Mil længere ned mod Syd og at udflydes fra Husum eller Tønning. Man kan jo dog heller ikke sige, at vi aldeles skulle afstære os fra den Communication, som vi kunne have igjennem Slesvig og Holsteen; vi maae jo selv reise derigjennem, og vore Breve maae gaae derigjennem; men selvfølgelig maae vore Stude ogsaa kunne gaae derigjennem. At anlægge en Havn kun for en kortvarig Tilstand, saalænge Krigsforholdene vedvare, det forekommer mig dog ikke at være en god Anvendelse af Statens Midler. I en saadan kort Tid maa man kunne lade sig nøie med at udflyde en Deel af sine Kreaturer fra Østkysten. Men, da der saaledes ikke er en absolut Nødvendighed for at have en Havn paa Vestkysten, saa forekommer det mig meget tvivlsomt, om Pengene dertil vilde være vel anvendte.

Judenrigsministeren: Det forekommer mig dog, at det Moment dog endog i den dybeste Fred maa have Noget at betyde, at Stude og andre Varer, ved at udflydes over Tønning, istedetfor over Esbjerg, maae gaae en betydeligt længere Vej. Det maa ligeledes have Betydning, at de saa maae betale Told for at gaae over Grændsen, og endvidere, at der i saa Fald sandsynligviis til Varernes Omfætning maa bruges fremmede Mellemmand istedetfor vore egne, og at Varerne sandsynligviis maae gaae igjennem een Haand mere for at naae deres egentlige Affætningssted. Jeg troer altsaa, at det, endog i den dybeste Fredstid og under normale Forhold, vil have en meget stor Betydning, at vi have vor egen vestjydske Havn istedetfor at skulle udføre vore Varer over en fremmed Vestkysthavn, som ligger ikke saa faa Mile sydligere og altsaa er fjernere fra Producenterne end Esbjerg Havn.

Da ikke Flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved Lovforslaget (see Tillæg A. Sp. 2549—50) vedtoges med 41 Stemmer mod 3.